

УДК 340.12.001
ББК 67.0
М 34

Відповідальні за випуск:

О.О. Нанарова – член Секретаріату Асоціації випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Асоціація випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Матеріали VII Всеукраїнської наукової конференції «Теорія та практика сучасної юриспруденції». – Х.: ФОП Бровін О.В., 2016. – 460 с.
ISBN 978-617-7256-29-7

М 34

Тези друкуються мовою авторів у авторській редакції.

Адреса редакційної колегії: вул. Пушкінська, 77, к. 222П, Харків, 61024, України.

УДК 340.12.001
ББК 67.0

**© Асоціація випускників
Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого**

ISBN 978-617-7256-29-7

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Феноменом сучасного комунікаційно-правового процесу в Україні з точки зору загальної теорії права, теорії соціальних комунікацій та у практичній площині нормативно-правової взаємодії є забезпечення:

- якості та дієвості вироблення і прийняття законодавчих рішень;
- ефективності виконання управлінських правових суспільно важливих завдань;
- європейськості правил та підходів у відносинах держави та громадськості;
- публічності та доступності нормативно-правових правил і методів подолання бар'єрів при задоволенні конституційних інтересів і реалізації законних прав громадян;
- стабілізації правопорядку в суспільстві та прискоренні вирішення питань інформаційної безпеки;
- орієнтування суспільства, кожної людини на вибір і розуміння справедливості норм права та моделей соціальної дії;
- забезпечення єдності правових модальностей безпековості суспільства;
- формування медіаобразу права і суспільства.

Різностям оцінок гіпотез соціально-правової комунікації (далі – СПК) дозволяє нам констатувати, що СПК– це: 1) процес обміну правовою інформацією, яка використовується різними соціально-комунікативними структурами в консолідаційних управлінських діях організаційного, економічного, соціального та іншого характеру і відображає, по суті, увесь комплекс соціально-правових відносин, взаємодії (інтерації) у суспільстві, тобто як механізм управління соціумом; 2) процес реалізації СПК на рівні суспільства через діяльність різних соціальних інститутів, що створюють і передають у часі та просторі соціально значущу правову інформацію, яка має бути інтерактивна, спрямовуватися на пошук значення правових текстів і нормативного змісту діючого права; 3) міжособистісне спілкування у процесі комунікативних взаємовідносин і взаємозв'язків між системами, однією з яких є особа чи суспільство.

Теоретики права та соціальних комунікацій акцентують увагу на тому, що кожен з існуючих комунікаційних способів (звук, знак, жест, зображення, образ, код, символ), інформаційні системи та засоби, їх відтворення та використання є продуктом конкретної історичної епохи і задовольняють певні економічні, політичні, культурні інтереси у суспільстві [2, с. 35]. На їх основі формуються різні соціально-комунікаційні структури, що забезпечують спрямування СПК на реалізацію стратегічних і тактичних цілей та завдань держави.

Водночас урахування комунікативних правових модальностей та у дуальному контексті права і суспільства останнє розкривається через комунікаційні взаємодії, зокрема, обмін правовою інформацією, який, по суті, є важливою ланкою багатьох державно-політичних, правових інституалізованих зв'язків, що забезпечують соціально-політичний, економічний, безпековий прогрес у всіх сферах діяльності суспільства. Право ж як складне явище за своєю соціальною природою й механізмами відображення певних суб'єктів світосприймання є одним із найважливіших регуляторів соціальних правових взаємовідносин у суспільстві, визначає суб'єктів нормативно-правової, соціальної взаємодії, стабілізує, поліваріантно впливає на сферу СПК та, власне, й впорядковує систему соціально-правових комунікацій тощо [1, с.38].

Соціально-комунікативна природа права проявляється передусім через розкриття проблем справедливості, відповідальності, солідарності, національної безпековості,

конкурентоспроможності медіа. Формування ефективної системи правової комунікації є не тільки довготривалим та складним соціальним процесом, спрямованим на правове регулювання, а й орієнтованим обміном, комплексним використанням соціально-правової значущої інформації та реалізацією на практиці соціально-правових дій.

Правова комунікація – це природний процес, соціальне явище, що характеризується інтенсифікацією економіко-політичного розвитку суспільства, має забезпечувати діалоговість у сучасному біполярному, мультикультуралізованому світі. СПК постійно еволюціонує, тобто зазнає змін у просторі і часі залежно від викликів часу. За великим рахунком соціально-правова комунікація зобов'язана нести аудиторії обґрунтовано необхідну, сприйнятну і прийнятну більшістю людей інформацію, зміст якої існує в знаковому вигляді, формує правовий соціально-комунікаційний простір держави, зумовлений національними особливостями правової системи та викликами часу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Поляков А. В. Коммуникативная концепция права (генезис и теоретико-правовое обоснование) : дис. ... д-ра юрид. наук в виде науч. докл. : 12.00.01 / Поляков Анатолий Витальевич ; Санкт-Петербург. ун-т МВД России. – СПб., 2002. – 94 с.
2. Соколов А. В. Общая теория социальной коммуникации : учеб. пособ. / А. В. Соколов. – СПб. : Изд-во Михайлова В. А., 2002 г. – 461 с.

*Бражник Володимир Олександрович
студент 1 курсу 4 групи Інституту
прокуратури та кримінальної юстиції
НЮУ ім. Ярослава Мудрого*

ОСОБЛИВОСТІ КОНСТИТУЦІЇ СРСР 1977 РОКУ

У тексті Конституції СРСР 1977 року зазначається кінцева побудова розвинутого соціалістичного суспільства і створення загальнонародної держави. Ця Конституція вперше законодавчо закріпила керуючу і спрямовуючу роль КПРС.(комуністична партія радянського союзу) , всенародне обговорення законопроектів і проведення референдумів з найважливіших питань, а також був встановлений обов'язок органів державної влади та управління діяти відповідно до законів.

Так, згідно з Конституцією СРСР 1977 року політичну основу Радянського Союзу складала загальнонародна держава, яка виражає волю й інтереси працюючих. Економічною основою була соціалістична (державна) власність на засоби виробництва і землю. Соціальну основу складали союзи робітників селян та інтелігенції.

Як зазначалося у Конституції - основою системи державних органів був народ як єдине джерело влади в СРСР. Вищим органом законодавчої влади була Верховна Рада СРСР, термін повноважень якої складав 5 років. Рада Міністрів СРСР була закріплена як вищий виконавчий орган.

Конституція СРСР закріплювала прояви здебільшого кримінального, процесуального та трудового права. В кримінальному праві цього періоду можна визначити три тенденції до розвитку. Перша тенденція полягає у посиленні правових гарантій щодо особи, яка вчинила злочин. Це означає, що держава відмовлялась від переслідування особи без достатніх причин, і тільки суд міг визнати особу винною у вчиненні злочину при наявності достатніх підстав для цього. Такий підхід до вирішення цього питання зробив перший крок до створення правової держави. Друга тенденція полягала в тому, що держава проводила політику задля пом'якшення кримінальної відповідальності. Відбувалась заміна кримінального переслідування на адміністративно-правове, а також закріплювалась дисциплінарна відповідальність. Зміст третьої тенденції полягав у тому, що за тяжкі злочини, які несли велику політичну та соціальну небезпеку посилювалась кримінальна відповідальність.